

Третата книга от бестселър поредицата
Криминален клуб „Четвъртък“

КУРШУМЪТ, *който не цулуци*

НАД
8 000 000
ПРОДАЖБИ
В СВЕТА!

Озмън става
все по-добър!

СН
СОФТПРЕС

РИЧАРД ОЗМЪН

– **Н**е ми трябва грим – казва Рон.
Седи на стол с права облегалка, защото Ибрахим го е предупредил, че човек не бива да се прегърбва, когато го дават по телевизията.

– Така ли? – отговаря неговата гримьорка Полин Дженкинс, докато вади от чантата си четки и гримове.

Сложила е тоалетно огледало на една от масите в стаята за пъзели. Огледалото е обрaмчeно с електрически крушки и сиянието им огрява вишневите ѝ обици, докато се полюшват напред-назад.

Рон усеща лек прилив на адреналин. Това е истината. Ще го дават по телевизията. Но къде са останалите? Рон им каза, че могат да дойдат, „ако искат, не е важно“, и ще бъде съкрушен, ако не го направят.

– Аз съм това, което съм – казва Рон. – Заслужил съм си това лице, то свидетелства за историята.

– Болезнена история, ако мога да отбележа – подхвърля Полин, докато поглежда първо гримове, после лицето на Рон и накрая му изпраща въздушна целувка.

– Не е задължително всички да са красиви – сопва се Рон.

Приятелите му знаят, че интервюто започва в четири часа. Със сигурност всеки момент ще дойдат?

– Съгласна съм, миличък – казва Полин. – Не мога да правя чудеса. Но те помня от едно време. Биваше си те, нали, ако човек си пада по този тип?

Рон изсумтява.

Куршумът, който не улучи

– А аз си *падам* по този тип, ако трябва да съм честна, точно по този тип си падам. Винаги защитавахте работниците, нали така, готов за битка всеки път? – Полин отваря кутийка с пудра. – Още ли вярваш в това? – пита го тя. – Всичко за работниците?

Рон изправя рамене като бик, който се кани да излезе на арената.

– Дали още вярвам в това? Дали още вярвам в равенството? Дали още вярвам в силата на работническата класа? Как се казваш?

– Полин – отговаря тя.

– Дали още вярвам, че човек трябва да получава достойно заплащане за работата си, Полин? Повече от всякога.

Тя кимва.

– Браво на теб. Тогава си затвори муцунката за пет минути и ме остави да си свърша работата, за която ми плащат – да напомня на зрителите на вечерните новини какъв си хубавец.

Рон отваря уста, но – необичайно за него – оттам не излиза нито дума. Полин се заема с основата на грима, без да се бави повече.

– Достойно заплащане, друг път. Какви красиви очи имаш само! Приличаш на Че Гевара, ако работеше като докер на пристанището.

В огледалото пред себе си Рон вижда как се отваря вратата на стаята за пъзели. Влиза Джойс. Сигурен беше, че може да разчита на нея. Не на последно място, защото Джойс знае, че ще дойде Майк Уогхорн. В интерес на истината, цялата идея беше нейна. Тя избра това разследване.

Рон забелязва, че Джойс е с нова жилетка. Тя просто не може да се сдържи.

– На нас ни каза, че няма да те гримират, Рон – отбелязва Джойс.

– Карат те насила – отговаря Рон. – Това е Полин.

– Здравей, Полин – казва Джойс. – Няма да ти е лесно с този тук.

– Виждала съм и по-лошо – отговаря Полин. – Едно време работех в сериала „Катастрофа“.

Ричард Озмън

Вратата отново се отваря. Влиза един оператор, последван от озвучител, последван от искрящо бяла коса, тих устремен шепот на скъп костюм и съвършения мъжествен, но дискретен парфюм на Майк Уогхорн. Рон вижда как Джойс се изчервява. Щеше да завърти подигравателно очи, ако не му слагаха фон дьо тен.

– Е, вече всички сме тук – казва Майк, а усмивката му е бяла като косата. – Аз съм Майк Уогхорн. Самият той, единственият, няма други като мен.

– Рон Ричи – представя се Рон.

– Точно така, точно така – отговаря Майк, докато стиска ръката на Рон. – Същият като едно време, нали? Все едно съм на сафари и виждам лъв отблизо, господин Ричи. Той е истински лъв, нали, Полин?

– Определено е нещо – съгласява се Полин, докато слага пудра на бузите на Рон.

Рон вижда как главата на Майк бавно се завърта към Джойс, а очите му свалят новата ѝ жилетка.

– А коя, ако мога да попитам, си ти?

– Джойс Медоукрофт – отговаря тя, като едва не прави реверанс.

– О, да – казва Майк. – Кажете ми, Джойс, двойка ли сте с величествения господин Ричи?

– О, господи, не, боже, моля ти се, не, в никакъв случай, не. Не – казва Джойс. – Само приятели. Без да се обиждаш, Рон.

– Приятели, приятели – повтаря Майк. – Късметлия си ти, Рон.

– Престани да флиртуваш, Майк – казва Полин. – Никой не се връзва.

– О, Джойс ще се върже – подхвърля Рон.

– Така е – казва Джойс. Казва го на себе си, но достатъчно силно, за да се чуе.

Вратата отново се отваря и в стаята наднича Ибрахим. Браво на него! Сега остава само Елизабет.

– Закъснях ли?

– Дойде точно навреме – отговаря Джойс.

Озвучителят слага микрофон на ревера на Рон. По настояване на Джойс Рон е облякъл сако над футболната си фланелка на „Уест Хам“. Според него това е ненужно. Или дори светотатствено. Ибрахим сяда до Джойс и поглежда Майк Уогхорн.

– Изглеждаш много добре, господин Уогхорн. Притежавате класическа мъжка красота.

– Благодаря ти – отговаря Майк и кимва. – Играя скуош, използвам овлажнител за кожа и природата се грижи за всичко останало.

– И около една хилядарка на седмица разходи за грим – обажда се Полин, докато приключва работата си по лицето на Рон.

– Аз също изглеждам добре, хората често го отбелязват – продължава Ибрахим. – Мисля си, че ако животът ми беше поел в друга посока, може би и аз щях да чета новините.

– Аз не чета новините – казва Майк. – Аз съм журналист, който прави новинарско предаване.

– Отличен интелект. И репортерски нюх – кимва Ибрахим.

– Е, затова съм тук – отговаря Майк. – В момента, в който прочетох съобщението по електронната поща, надуших историята. Нов начин на живот, жилищни комплекси за възрастни хора, а в сърцето на всичко – прочутото лице на Рон Ричи. Веднага си казах: „Аха, това ще се хареса на зрителите“.

От няколко седмици насам не се беше случвало нищо, но Рон се радва, че бандата отново е в играта. Цялото интервю е измама. Организирана от Джойс, за да примами Майк Уогхорн в Купърс Чейс. За да видят дали няма да им помогне с разследването. Джойс изпрати съобщението по електронната поща до един от телевизионните продуценти. Но това все пак означава, че отново ще дават Рон по телевизията, и той е много доволен.

– Ще вечеряте ли с нас след това, господин Уогхорн? – пита Джойс. – Запазили сме маса за пет и трийсет. По това време в ресторанта вече не е толкова пълно.

– Наричай ме Майк, моля те – отвръща Майк. – И не, за съжаление. Старая се да поддържам дистанция. Нали се сещаш, лично пространство, микроби, какво ли не. Сигурен съм, че ще ме разбереш.

– О – казва Джойс.

Ричард Озмън

Рон вижда колко е разочарована. Ако някъде в Кент или Съсекс има по-голяма почитателка на Майк Уогхорн, Рон иска да се запознае с нея. Или всъщност, като се замисли, не иска да се запознава с нея.

– Вечерята винаги включва голямо количество алкохол – отбелязва Ибрахим към Майк. – Освен това предполагам, че там ще има много твои почитатели.

Това дава храна за размисъл на Майк.

– И ще можем да ти разкажем всичко за криминален клуб „Четвъртък“ – добавя Джойс.

– Криминален клуб „Четвъртък“? – повтаря Майк. – Звучи като нещо измислено.

– Всичко е измислено, като си дадеш сметка – казва Ибрахим. – Между другото, алкохолът е финансиран от субсидия. Опитаха се да спрат субсидията, но ние проведохме събрание, бяха разменени някои остри думи и от ръководството на комплекса размислиха. Ще те освободим до седем и трийсет.

Майк си поглежда часовника, а после поглежда Полин.

– Сигурно ще можем да хапнем набързо?

Полин поглежда Рон.

– Ти ще бъдеш ли там?

Рон поглежда Джойс, която кимва настойчиво.

– Така изглежда, да – отвърща той.

– Значи ще останем – съгласява се Полин.

– Чудесно, чудесно – възкликва Ибрахим. – Искаме да обсъдим нещо с теб, Майк.

– Какво? – пита Майк.

– Не сега – отговаря Ибрахим. – Не искам да отвлечам вниманието от Рон.

Майк сяда в едно кресло срещу Рон и започва да брои до десет. Ибрахим се навежда към Джойс.

– Изпробва микрофона.

– Досетих се – отговаря Джойс и Ибрахим кимва. – Благодаря ти, че го накара да остане за вечеря, човек никога не знае какво ще стане, нали?

– Човек наистина никога не знае, Джойс. Може би ще се ожени до края на годината. А дори да не стане така, за което

трябва да се подготвим, не се съмнявам, че той ще разполага с много информация за Бетани Уейтс.

Вратата се отваря отново и в стаята влиза Елизабет. Вече цялата банда е тук. Рон се преструва, че не е трогнат. Последния път, когато имаше такива приятели, те влязоха в болницата след удари с полицейски щитове на стачката на печатарите в Уопинг. Хубави дни бяха.

– Не ми обръщайте внимание – казва Елизабет. – Изглеждаш различно, Рон, какво е станало? Изглеждаш... в добра форма.

Рон изсумтява, но забелязва, че Полин се усмихва. Има страхотна усмивка, трябва да ѝ се признае. Дали Полин е лъжица за неговата уста? Изглежда към края на шейсетте, значи може би е малко млада за него? Какво означава лъжица за неговата уста в днешно време? Отдавна не се е пробвал. Във всеки случай има страхотна усмивка.